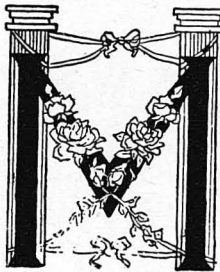

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΗΝ ξέροντας τί να ήσποθέσω, κούταξα τόν Δημήτηρ κατάματα, κρεμώνωνος άπ' τή ζείλη του.

Μά αυτός δέν μωλούσε. Τί του συνέβαινε άραγε; Τί έβλεπε μέσα στην αύλη του καταραμένον κατααρμόιον του βρυκόλακα και είχε μείνει σαν κερανόπληκτος;

Γιά καλό και για κακό, έδεσα τό άλογο και ξεκρέμισα τό δόλο μου, έτοιμος να πυροβολήσω, άν παρουσιάζονταν άνάγκη κ' ό άρσποινέος μου ηρπαιούζος διέτρεχε κανένα ξαφνικό κίνδυνον...

Ο Δημήτηρς έφριξε μιά άκόμα μιτά στο έσωτερικό της αύλης κ' άφρισε ξανά ένα ξεφονητό φρέιζ:

— Ω, άφρένη!...

— Τί τρέχει, τί είνε; ρώτησα άνήσυχος.

Ο Δημήτηρς έκαμε τό σταμό του κ' έπειτα γύρισε και μου ειπε με φωνή ποιήτριασ από συγγραφή:

— Νεκροταφείο, άφρένη!... Ολόκληρο νεκροταφείο!...

— Τί θές να πής; Σηγήσου γρήγορα.

— Έδω βασιλεύει ό θάνατος, άφρένη. Ο θάνατος που στραγγίζει τό αίμα, σπάζει τις σάρκες κ' άσπάζει τά κόκαλα...

— Τσελλάληδες, φτοχέ που άντρεφες; Δημήτηρ, μιλά μου φρόνιμα, γιατί λές τέτοια λόγια;

— Ο θάνατος, άφρένη, ό θάνατος!... Κόκαλα σπαριμένα παντού. Άναστασιμένα, ξεπυρριμένα άπ' τόν ήλιο και τις βροχές. Άνθρώπινα κόκαλα. Κρανία, πόσα κρανία, άφρένη!... Και πώς με κωτάνε, Θεέ μου, πώς κωτάνε!... Κοίφια κωτάνε από μικρά παιδιά, βεζανάρια, κωτάνε από ήλικιωμένους, κ' όλα άσπρα-σαν τόν άβέστη!...

□ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ □ □ □

Άρχισα να καταλαβαίνω τί συμβαίνει. Και για να έμφωχόσω τό Δημήτηρ που τάχε χαμένη και παραμυλούσε άνν τρελλός, λήθησα στ' άλογο, άνέθρα βόθιος πάνω στό έπίπλω, έφτασα έτσι κοντά του και του φώναξα:

— Μην τρομάξεις, για τ' όνομα του Θεού! Μην κίνης έπικ. Φοβάμαι έσύ; Κόκαλα! Και τί άλλο ήθελες να βής αυτού μέσα; Κόκαλα... Δέν μπορουν να κώνον κωκό οι άνθρώπινοι σκελετοί, έλα στον έαντό σου.

Τά λόγια μου τόν ήσώχασαν. — Δέν φοβάμαι, άφρένη, γύρσε και μου ειπε. "Άν φοβόμουν, δέν θά γρόμουν μαζί σου. Μά είνε τρομερό!... Τόσες ζωές χαμένες, τόση φρέζ!..."

Τη στιγμή αυτή ένα σκούξιμο άκούστηκε ψηλά, από τόν πύργο. Ήταν κάτι σαν κρανηή πόνου και σαν στρίγγλιμα όργης.

Ο Δημήτηρς ξεκρέμισε τό δόλο του.

Στηρίχτηκε καλά πάνω στό άλογο κ' έκαμα τό ίδιο.

Περφένιαμε...

Τό σκούξιμο ξανακούστηκε πιο καθαρό αυτή τη φορά.

— Κάποιο ζώο είνε, ειπε ό Δημήτηρς.

— Ζώο κεί πάνω, μέσα στον πύργο; Δέν τό πιστεύω. Κάποιο νυχτοπούλι θά ναι...

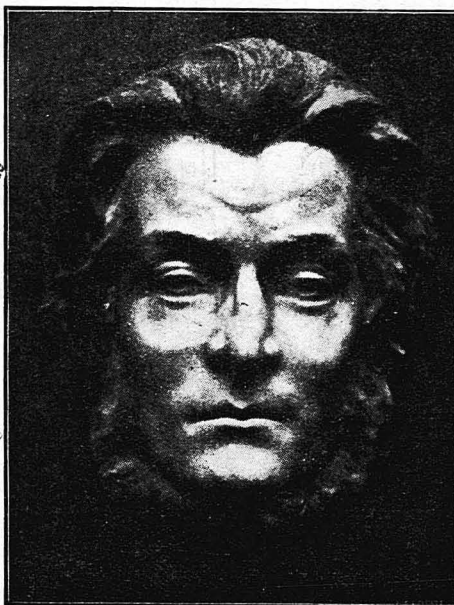
— Όχι, όχι, δέν είνε νυχτοπούλι, φώναζε ό Δημήτηρς. Κωτάντε, άφρένη, κωτάντε!...

Σήκωσα τό μάτια μου ψηλά, σ' ένα παραθύρο τού πύργου, κοντά στις ελάξεις της κορυφής.

Έκεινο που άντίκρουσα τότε μου πάγωσε τό αίμα, μούκωψε την άνάσα. Πίσω άπ' τις σκουριασμένες κωλιίδες, σ' ένα μέρος που τά πολύχρωμα, σκουραμένα τζάμια ήσαν σπασμένα, διέκρινα δύο μάτια, δύο άπείσιμα μάτια να μής κωτάνε με κωκία και μίσος.

Δέν ελχαν τίποτε τό ανθρώπινο τά μάτια αυτά. Ήσαν άλαστρόγυλα, γυαλιστερά και γορζά. Σπίθιζαν, θαρρείς, κωπως μής κωττούσαν γορζάμενα, γαμέτα σπληρόδα...

Και τό πιο περίεργο ήταν, ότα τά μάτια αυτά ήσαν κολλημένα σ'

Ο Γάλλος συνθέτης Έντωρ Μπερλιός

ένα κεφάλι επίσης στρογγυλό και γορζό, πάνω στό όποιο δέν ξεκορμίζαμε ούτε αυτιά, ούτε στόμα, ούτε μύτη...

— Εκ' ένα άληθινό τέρας της Κελτάσεως! φηθίμας ό Δημήτηρς.

— Τώρα θά δώμας τί είνε, του άπάντησα και σήκωσα τό όπλο μου. Σημάδερα και πυροβόλσηρα.

Τά χοντρά κωλυμένα κωμάτια, με τά όποια ελχα γυμνεί τό όπλο μου, χύτησαν άλλα στον τοίχο κ' άλλα στό μουσολειμένο τζάμι του παραθύρου αυτού και τό θρημματίσανε.

Φαίνεται όστόσο πως δέν πέτιχα τό παράξενο έξενω τέρας, γιατί τό είδαμε σέ λίγο να ξαναγυρής στο παράθυρο, σκούζοντας άγρια.

— Πουλί είνε! φώναζε ό Δημήτηρς. Τί άλλόκοτα πουλί όστόσο!... Πραγματικά, ό Δημήτηρς δέν είχε άδικο. Ο διάβολος αυτός που ήας κούταζε τόσο άρρεμένα, κωνόνταν σαν πουλί.

Είχε βγει τώρα πιο έξω στό παράθυρο, είχε προβάλλει την χοντρή του κεφάλια και τσαχκωνίσε με τό νύχια του τό πρεβάκι.

Μά γιατί μής φοβήσε τό διαβολοπούλι αυτό; Έπειδή του είχαμε χαλάσει την ήνη; Όχι, όχι. Κάτι άλλο συνέβαινε κ' έτρεπε να ξεπυρριόμας μαζί του. Τοίμασα λοιπόν τό όπλο μου να του ξαναγορζέω. Μ' αυτός ό Σατανάς, σαν να τό κατέλαβε, έσκουξε στρίγγλιμα και πέταξε έξω από τόν πύργο.

Έμειναμε άφρονι άπ' την κατάληξι μας.

Ήταν μιά κωκουβάγια. Μιά κωκουβάγια όμως τεραστίον διαστάσεων, μεγάλη σαν γαριά μπροστά να πιο και πιο μεγάλη άκόμα. Τό κεφάλι της δέν ήταν κωροτόρο άπ' τό κεφάλι ενός παιδιού δέκα χρόνων. Έσκουξε άγρια, με μιá φωνή ποιήτριασ γυναικεία και στρίγγιλισε πάνω άπ' τά κεφάλια μας.

— Παράξενο πράγμα, άλήθεια! ειπε ό Δημήτηρς. Αυτά τά νυχτοπούλια δέν βλέπουν την ήμέρα. Κι' όστόσο...

— Κι' όστόσο μής βλέπει και μής φοβρίζε, συμπλήρωσα έγώ.

— Ναι, άφρένη, μής βλέπει. Διαβολοπούλι πουλί. Πρέπει να τό ξεκώνημας. Θάνατό του πουλί τού Βρυκόλακα.

Σήκωσα τό όπλο μου και σημάδερα. Μά τό καταραμένο νυχτοπούλι, σαν να καταλάβαινε τί κίνδυνον διέτρεχε, άρχισε να διαγράφη γογγύσιμος κώλυος στον άέρα και να κίνη ζαλοστικά ζιζ-ζιζ. Πώς τό το πέτυχο έτσι; Μολαταύτα τούρωξα. Τούρωξα και δέν τό πέτυχα. Και τότε συνέβη άμείσως κάτι που δέν τό φανταζόμαστε. Ή κωκουβάγια χύτησε δυνατά τά φτερά της, έσκουξε μανιασμένα και οίχτηκε με γοργάδα βέλους έναντίον του Δημήτηρ. Τόν χύτησε με τί μιά φτερούγα της δυνατά στό κεφάλι, τόν ζώλισε κ' όρωμισε να του βγάλη τά μάτια...

Ο δυστυχής ό Δημήτηρς, καθάλλικεντά όπως ήταν πάνω στη μάνηρα, λίγο έλειψε να γυρνεστη κάτω. Πόρτασε όστόσο κ' έβαλε μπρός στό μάτια του τό μπράτσο του, ενώ με τ' άλλο χέρι τούρβησε γρήγορα-γρήγορα τό μαχαίρι του. Έτσι γλύτωσε...

Ή κωκουβάγια πέταξε σκούζοντας και μπτρε πάλι μέσα στον πύργο...

Οι' αυτά έγιναν μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα. Ότε να πυροβόλησω μπροστά, γιατί θά χυτούσα τόν ίδιο τόν σίντεροφό μου, ούτε τίποτα άλλο να του κώμα.

Ο Δημήτηρς είχε συνόθει τώρα κ' έδειχνε στο καταραμένο νυχτοπούλι τις γροθίες του, βλαστημιόντας με λύσσα. Μά κ' έκεινο έσπεκε μέσ' άπ' τό παράθυρο κ' έστρίγγιλιζε άπειλητικά.

Ή θέους μας άρχισε να γίνεται κώσιμη. Δέν είχαμε βέβαια να κώνουμε με τόν ίδιο τόν βρυκόλακα, μά να που τόν φρουρούσαν τερατόδη νυχτοπούλια και, πωός ξέροι, πόσα άκόμα άγρια και έρατενά.

Έπρεπε να τά ξεκώνημας ήπ' αυτά τά έπικίνδυνα ζωντανά τό ταχύτερο. Γι' αυτό πήδημα στ' άλογο κ' ειπα στό Δημήτηρ:

- Σκώμα και δώμας μου τό χέρι σου.
- Τί θά κώμας, άφρένη;
- Θ' άνέθομ κ' έγώ στον τοίχο.
- Κι' έπειτα;
- Με τόν τρόπο αυτό θά κώτεθες στην αύλη και θ' άνοιξης την πύλη για να μπώσουμε τά ζωα, χωρίς να διατρέχες κανένα κίνδυνον,

γιατί θα στέκο εδω με το δπλο στα χέρια.

— Σωστή κοβέντα, άφέντη, Μπρός...
Μ' άπλωσε το χέρι του, πάτησα στις τρύπες του τοίχου κι ανέβηκα κοντά στο Δημήτρη. Το διαβολόκοιλι από ψηλά παρακολουθούσε κάθε μας κίνηση.

— Πήδησε στην αιάλη, είπα στο σύντροφό μου και συγχρόνως τείμασα το δπλο μου.

Ο Δημήτρης πήρε το μαχαίρι τον άναμεσα στα δόντια του, χρημάτισε άπ' τον τοίχο προς το έσωτερικό της αιάλης και πήδησε κάτω χωρίς να χτυπήσει, είνιχώς. Τράβηξε ύστερα ν' άνοιξη την πύλη. Μά τη στιγμή π' άπλωνε σ' αυτή το χέρι του, ή κοινοκόβανια ψηλά άπ' το παράθυρο φτεροκόπησε δυνατά, σαν να τομαζόντανε να όυμψη.

Σήκωσα εϋθύς το δπλο μου, έτοιμος να της ρέξω. Αυτό φάνετα τη φόβισε και δεν κουνήθηκε άπ' τη θέση της.
— Έσκονζε βίως. Ήσκονζε άγρια και φρενασμένα, όσπουν ξαφνικά ένα σφύριγμα άντήχησε μέσα στον πυργο.

Ο Δημήτρης που τομαζόντανε ν' άνοιξη την πύλη, στάθηκε και ζήτησε γήου τον άνήγαξο.

— Μην γάνης καρδ, του φώναζε. Άνοιξε... Άνοιξε γρήγορα...
Και συγχρόνως πήδηρα κι' έγώ στην αιάλη.

(Άπ' το 'Ημερολόγιο της Μίνας 'Αρκε)

Σ τ η ν Ή π α υ λ ι τ η ς Κ α τ ά ρ α ς.— Η καρδιάς μας είνε βροχίς σαν το μολύβι... Σταματήσαμε για μία στιγμή το διάβασμα του 'Ημερολογίου του Χάιντεβιτς και είχαμε την έντύπωση πως ξεκινάμε από κάποιο κακό δικαιο...

— Ιωνάθαν, φεθόσια. Τι λές συ για όλα αυτά;

— Λέω, άγατηρή μου, πώς πρέπει να φοιτήσ ό Θεός τον Βίαν 'Ελισαγγ να τρέξη το γρηγορότερο να μάζ συναντήση. Αυτό λέω, καλή μου Μίνα...

Ο Ιωνάθαν τομαζοτηκε κατόπιν να συνεχισ το διάβασμα του 'Ημερολογίου.

— Όχι, του είπα. Δεν έχω πειά δόναμι. Άς πάμε ως το κάστρο...

Σηκωθήκαμε και ήρθαμε στο κάστρο. Τα κορίτσια ήσαν ήνοχα. Ο Πιπτός άναπαύεται κοντά τους.

Είχε περάσει το μεσημέρι. Τα κορίτσια έγενεμάτισαν. Έμεις πήραμε ένα τσάι κονιάκι, με πολύ κονιάκι.

Άγήσαμε κατόπιν τις δύο καπέλλες ν' άναπαυθούν και πήγαμε νά καθήσαμε κάτω από μερικές ροδοδάφνες. Είχαμε να ποίμε τόσα και τόσα.

— Πρέπει να διαβάσουμε ολόκληρο το 'Ημερολόγιο, μου είπε ο Ιωνάθαν. Θα μάζ διαφοτήσ άρκετά. Φάνετα πως και σ' αυτόν τον πυργο του Δράκουλα τα πράγματα έχουν αλλάξει, δεν είνε πειά τα ίδια.

Άν και ήμωνα συντρομημένη ψυχικάς, δεν έφερα στον Ιωνάθαν καμιά άντίρρηση.

Τόν ρώτησα μόνον άν ήπαρτε να διαφοίμε τους νεκρούς που βρισκονται στην αιάλη και τον σκελετό του Χάιντεβιτς.

Ο Ιωνάθαν έχει άντίθετη γνώμη.
Νσαις πως δεν πρέπει να έγιάσουμε τίποτε, πριν έρθη ό καθηγητής.

Σέ λίγο θα ξαναρχίσουμε το διάβασμα του φροβερύ 'Ημερολογίου του Χάιντεβιτς.

Η καρδιά μου σφιγγέται.

Η πραγματικότητα στην περίπτωση αυτή είνε άνώτερη από κάθε φαντασία.

(Άπ' το 'Ημερολόγιο του Βλαδιμήρου Χάιντεβιτς).

Σ υ ν ε χ ε ι α.— Χωρίς να ξέρω πειά τί κάνω, σήκωσα, πάνω στην άτελειπία μου, τα μάτια μου ψηλά στον ούρανό και φώναξα:

— Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί δεν μάζ λυπάσαι ;...

— Άφέντη, ό χτύπος ξανακούγεται, μου φώναζε ξαφνικά ό Δημήτρης. Άκούσε, άφέντη ;...

Ναι, έτσι ήταν. Άπό τα ίσογυια διαμερίσματα του πυργο ξεκινούσαν ό παράξενος εκείνος γούπας, ό όποιος είχε φτάσει σ' αυτιά μας, όταν ξεκινούσαμε έξω άπ' τον πυργο.

— Άνοιξε την πόρτα, είπα στο Δημήτρη.

Ο Δημήτρης άνοιξε την πύλη κι' έβρεξε κι' έφερε μέσα τ' άλογά μας. Τα δέσαμε από έναν μεγάλο κρβιο και τραβήξαμε έμπρός, άποφασισμένοι να μπούμε στον πυργο και να τον έρευνήσουμε από τα ύπώγεια του ως ψηλά, στις επάλξεις του.

Οί άνεξήγητοι έκείνοι χτύποι έξακολουθούσαν.

— Πρέπει να δοίμε τί είνε, είπα.

Η κοινοκόβανια είχε πετάξει έξω άπ' το παράθυρο και μάζ παραμόνευε. Έχοντας τα μάτια μας τείσορα, πληρώσαμε σε μία πόρτα και τομαζόντανε να την άνοίξουμε.

(Άκολουθεί)

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Τά συγχαρητήρια άλλετε. Τι έδημεσιεύετε στα 'Κοινωνικά' των εφημερίδων. Όλέκληρι ύμνοι. Το μαχησερλουκι της μελέτης και ή εργαλαξία της επιστήμης. Ένα άγνωστο άνεχόδοτο του έθνικου μας πειπτεύ Διον. Σελωμού. Ο πόλεμος τεύ 1912—13 κι' έ ύπεστράτηγος Κομμουνόδρος κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σήμερα, ως γνωστόν, τά συγχαρητήρια που μιλάνουν στα 'Κοινωνικά' των εφημερίδων είνε σύντομα, περιοριζόμενα στην άναγραφή όλίγων μόνο λέξεων. Δεν συνέβαινε όμως το ίδιο και άλλετε, όποτε τά πάντα έπαρωναν έπίσημο και πομπώδη χαρτιάτρη. Διαβάστε λ. χ. ένα συγχαρητήριο του παλπού καλού καιρού, το όποιον αντιγράφουμε από μία άθιναική εφημερίδα του 1883.

«Όλοεν άναρμόνια διδάκτορες έκ του μεγάλου ήμών φτωγριον της επιστήμης. Μόλις προφθάνε τις να συγχαρηή μίαν ατών δυάδα και ίδου άλλη έτοιμη να δεχθή τον συγχαρητήριον άπασμόν !

«Δύο τούτων γονάτατοι, προχθίς μόλις άπαλλαγέντες του σκαμνιού και άποσεισάντες το έκ της μελέτης θραύ μαχμουρλοκί, είνε οι μετά πολλών και δικαίων έπαινων διδακτορες της ιατρικής κ.κ. Α. Ι. και Ε. Μ., ών ό πρώτος ήγνώσθη και εις το όλως άντίθετον προς το του ίατρού στάδιον του πολεμιστού, άγωνιούχος κατά το 1878.

«Συγχαίροντες αυτούς τοίς εύχόμεθα :

«Σ' ίατροί σε φίλου τον το σπιτι να μη μιλάνουν.

«Άλλ' όπου μόνον ως ίατροί σαν φίλοι πειά να μένουν !».

Να τούτα κι' ένα άλλο συγχαρητήριον παρμένο από εφημερίδα της ίδιας χρονολογίας :

«Άπό τα πολυπρόβητα μας Γιάννια νέος άξιαγαπής δια τά στολίζοντα αυτόν προτερήματα, ό κ. Μ. Μ., έδωκε τάς εξετάσεις του από το δυσανάγατο σκαμνί των νομικών και έκνευσε το πτυχιον παρά της δυσπορήθου επιστήμης, ως δικαιοτάτην άμοιβήν της μετ' αυτής μακράς εργαλαξίας του (!).

«Συγχαίρομεν αυτόν συν άλλοις άπειραριθμοίς φίλοις και τω προσφρονόμεν :

«Έκει ψηλά στα Γιάννια, στην έρημ Ρωμησούνη

να δής μαζί τη λευτεριά με τη δικαιοσύνη !».

Κι' άκόμα δυό για να τελειώνουμε :

«Τά συγχαρητήριά μας τω φίλω Σ. Α. δια τον διοργισμόν του ως ύπαστυνόμου του 1ου τμήματος. Μία τοιαύτη ικανότης δεν έπρεπε να παραγνωρίζεται, διότι με αυτές και αυτές τάς παραγωγίσεις κατήγησε να π α ρ α γ γ ω ρ ι σ θ ο υ μ ε... τούς λοποδύτας !».

Και το δεύτερο :

«Άπειρα συγχαρητήρια με θερμότητα τόσων θαμών, ώστε να θεραπεύουν και τους πλέον έπιμεινοντας γεμιασμούς, άπειθόμενον τω φίλω όλης της πόλεως Α. Σ., γενομένο άεργώ ή πύπτη».

Όπως θα κατάλαβαν οι άναγνώστες μας, ό κ. Α. Σ. είχε παρασημοφορηθεί εκείνης της ήμέρας.

Μία μέρα ό διευθυντής της άστενομαίας Κερκίως 'Αριστοτέλης Σερεμητής παρουσιάστηκε στο γραφείο του Άγγλου ύμμοστου Βάρδου για να του δώση άναφορά επί των συμβάντων του έκποστειρωμένου και μεταξυ των άλλων του άνέρερε και κάποιος χωριώς από την κώμη Σταυρό είχε ξεματίσει τά δυό του παιδιά με καυτό νερό.

Στην είνθησι αυτή ό άρμοστής κατελήφθη από φρίκη και διάταξε να κρημαστή άμέσως ό παιδοκτόνος.

Τη στιγμή εκείνη μπηκε στο γραφείο ό Σολωμός, ό όποιος βλέποντας την έξαψη του άρμοστου τον ρώτησε για να μάθη την αϊτία.

Ο άρμοστής του διηγήθηκε την ύπόθεσι προσθέτοντας :

— Το κακούργημα αυτό το πρωτάκονστο διεπράχθη από έναν δικό σας Έλληνα.

— Ναι, ναι, Έλληνα, άπάντως μ' έτοιμότητα ό Σολωμός, αλλά φάνηκε πρωτότυπος και σ' αυτό άκόμα το κακούργημα !..

Όταν πρό του Έλληνοτουρκικού πολέμου 1912—13 εκηρύχθη ή έπιστρατεύσις, ό έν άποστρατεία ύποστράτηγος Κ. Κομμουνόδρος παρουσιάστηκε στον τότε πρωθυπουργό Βενιζέλο και ζήτησε να του άνατεθή ή διοίκησις μιάς μεραρχίας. Την ίδια αίτησι άπήρθη και προς το διάδοχο Κωνσταντίνου, προσθέτοντας άποφασιστικά :

— Άν μου το άρνηθήτε, ύψηλότατε, θ' αυτοκτονήσω μπρός στα πόδια σας !..

